

ZGODOVINSKI ZBORNIK.

PRILOGA

LJUBLJANSKEMU ŠKOFIJSKEMU LISTU.

—○○○○ Izhaja v nedoločenih obrokih. ○○○○—

Leto 1908.

Ljubljana.

Številka 70.

Šematizem duhovnikov in duhovnij v ljubljanski nadškofiji l. 1788.

Priredil in priobčil Frančišek Pokorn.

(Dalje.)

2. Unec.

Frančišek Rožanec (Roshanz), lokalist, doma v mestu Gorici, star 37 let, je bil v mašnika posvečen v Pičanu l. 1775. Bil je zmožen, zdrav, in izvrsten govornik. Moralko je dovršil v Gorici, dogmatiko in kanonično pravo pa v Gradcu ter je napravil tudi konkurz l. 1788. Služboval je 1½ leta kot subsidiar v lhanu, 3 leta je bil zgodnjik v Loki, 2 leti pa v Tuhinju in od l. 1784. je ekspozit na Uncu. Deluje z vso gorečnostjo, zato ga ima ljudstvo tudi rado. Obnaša se modro, živi zgledno. Tukaj službuje do l. 1822, ko se poda v pokoj ter živi v Cirknici do 9. februarja 1827., ko se preseli kot zlatomašnik v večnost.

XVIII.

Dekanat: Trebnje.

Župnije: 1. Trebnje.

Karol Rudolf baron de Zierhaim, župnik in dekan, rojen v gospostvu „Hopfenbach“ dne 3. februarja 1736, je bil posvečen v mašnika dne 6. januarja 1759 na naslov cistercianskega samostana v Zatičini, čigar „alumnus“ je bil. Nekaj let že boleha, kot govornika ga ljudstvo rado posluša. Izšolal se je deloma v Novem mestu, deloma v Ljubljani, bogo-

slovje pa je dovršil v Zatičini, posvečen pa je bil v Gorici. Službovati je začel l. 1762. v dušnem pastirstvu v Zatičini, kjer je bil 5 let tudi naddiakonov tajnik, dokler ga ni isti opat in naddiakon l. 1769. goriškemu nadškofu Karolu Mihaelu grofu ab Attems prezentiral župnikom trebanjskim, kjer je bil ta tudi potrjen dne 26. novembra istega leta. Župnikoval je tukaj nad 27 let, potem pa je postal l. 1797. novomeški prošt in dekan pa le za malo časa, ker je l. 1802. dne 26. maja umrl. Obnašal se je spodbudno, živel je zgledno, bil je ponižen in pokoren višjim.

Andrej Slejko, prvi kaplan, doma v Zapužah na Vipavskem, star 34 let, je bil v mašnika posvečen v Gorici l. 1778. na naslov patrimonija in domače občine. Bil je dober govornik, zmožen mož, le zdravja ni bil trdnega, četudi je bil korpulenten. Humanistične in modroslovne šole je dovršil v Ljubljani, bogoslovne nauke pa v 3 letih v Gorici in ima dovolj znanja. Služboval je pol leta v Slivnici v celjskem okraju, potem pa ves čas v Trebnjem kot kaplan, prav pohvalno. Bil je delaven, goreč, zgleden duhovnik, brez napak. Njemu je bil v vseh rečeh namen, pridobiti duše Kristusu. Kaplanoval je tudi na Vrhniki, župnikoval na Brezovici, v Škocijanah na Dolenjskem, kjer je bil tudi dekan, naposled na Bučki več let, ko stopi v pokoj in prebiva nekaj časa „in Neustein“, potem pa v Ljubljani, nato v Radomljah in spet v

Ljubljani, kjer je kot zlatomašnik umrl dne 26. decembra leta 1834. Tudi v Šmarjeti je bil v pokoju malo časa.

Francišek Jabornik, drugi kaplan, doma v Trziču na Gorenjskem, star 41 let, je bil v mašnika posvečen l. 1770. na naslov patrimonija. Obdarovan je bil z zmožnostjo, zdravjem, govorništvom v polni merni, samo nekoliko se mu je zatikal jezik, kateri nedostatek pa je gorečnost, navdušenost pri katehiziranju in pridigah spopolnila. Humanistične študije je dovršil v Ljubljani, bogoslovne pa vse v Gorici. Služboval je kot vikar na Raki, in v Šentpetru pri Bajnofu, kot kaplan pa na Krki, v Dobrničah in v Žužemberku ter od l. 1785. v Trebnjem do 1799. Potem pa je bil 2 leti župnijski vikar v Lešah na Gorenjskem. Odtam gre župnikovat v Trzič, kjer je bil tudi „vicedecanus in scholasticis“ do l. 1807., ko se je dne 29. marca preselil na boljši svet. Njegov značaj, obnašanje, občevanje z ljudmi, ponižnost, udanost do višjih je vse pohvale in priporočila vredna. Bil je priljubljen, zgleden duhovnik.

Pavel Julijani (Giuliani), župnikov vikar, doma v Gradiški na Frijulskem, star 32 let, je bil v mašnika posvečen l. 1780. na naslov posestva Bichteličijanovega po imenu „Rupa“. Zmožen je zelo, zdravja pa slabotnega. Pridigovanje mu dela težave radi tega, ker ni večš popolnoma slovenščine. Humanistične študije je dovršil v Gradiški, bogoslovne pa vse v Gorici. Služboval je 3 leta v Gradiški in v Romaniji, od l. 1786. pa v Trebnjem kake 4 leta. Bil je blagega značaja, vdan človek, samotarec, postrežljiv, ljudje so ga radi imeli, živel je zgledno, brez napak.

2. Dobrnič.

Tomaz Zajec (Saiz), župnik, rojen na Raki, star 56 let, je bil v Gorici v mašnika posvečen l. 1756. na naslov raškega gospostva barona „de Hallerstein“. Bil je jako izobražen mož, telesno je opešal vsled napornih del, a govornik je še vedno dober. Humanistične nauke je dovršil v Novem mestu, vse višje pa v Ljubljani, in je jako večš mož. Služboval je kot vikar v Žužemberku in v Šmarjeti 6 let, kot kaplan v Dobrniču 11 let. V Št. Lovrencu na Temenici je vladal duhovnijo 5 let, v Dobrniču pa že od l. 1778. Povsod ga imajo zelo radi, ker je goreč, delaven in zgleden duhovnik, blagega potrpežljivega in veselega srca. Zaslužil bi kako boljšo župnijo, zlasti, ker je že dva sorodnika izredil za duhovniški stan in je obubožal. Bil je značajan mož, lepega življenja brez napak. Umrl je 31. avgusta 1795.

Francišek Gril, kaplan, doma v Novem mestu, star 34 let, je bil v Gorici v mašnika posvečen l. 1779. Zmožnosti ima lepe, telesno je slaboten, govornik pa dober. Humanistične nauke je dostal v Ljubljani, vse višje pa v Gradcu in na Dunaju. Služboval je 3 $\frac{1}{2}$ leta na Krki, pol leta v Žalcu na Štajerskem, kot vikar in tudi v Višnji gori 3 leta, zdaj od l. 1787. pa kaplanuje v Dobrniču, povsod prav pohvalno. Živi natihoma, je ponižen, potrpežljiv, občuje le z duhovniki in včasih obiskuje starše, bivajoče v Žužemberku. Kot duhovnik živi prav zgledno. Čez osem let gre od tu za vikarja na Dole, odtam pa župnikovat v Mokronog l. 1798., kjer je kmalu umrl dne 2. julija l. 1803.

Francišek de Bernardis, župnikov vikar, doma v Gorici, star 35 let, je bil v mašnika posvečen v Gorici l. 1777. na naslov svojega strica „de Finetti“. Dober govornik bode, kadar se privadi slovenščini, ima zmožnosti in je tudi telesno primerno trden. Humanistične vede je v Gradiški dovršil, vse druge višje pa v Gorici in na Dunaju. Služboval je pol leta na Raki kot vikar, od sv. Jurija l. 1784. pa v Dobrniču 5 let, kot kaplan več let v Ložu, kot lokalist v Ajdovcu že l. 1800. do 1809, ko se preseli k Sv. Križu pod Turnom za župnijskega vikarja, kjer je pa umrl dne 6. julija 1810. Bil je dober, ponižen, postrežljiv duhovnik zglednega življenja, priljubljen pri ljudeh povsod.

Vikariati: 1 Št. Lovrenc na Temenici.

Mihael Noč, župnijski vikar, doma na Javorniku jeseniške župnije na Gorenjskem, star 47 let, je bil v mašnika posvečen l. 1766. na naslov posestev brata in drugih sosedov. Bil je talentiran človek, telesno pa slaboten, zlasti noge je imel bolne in govornik ni bil. Svoje šolske in bogoslovne študije je dovršil deloma v Ljubljani, deloma v Gradcu. Služboval je izprva na Štajerskem v Žalcu kot vikar na Paki 2 leti, kot kaplan pa 5 let, potem pa v Šmariji pri Ljubljani 7 let, ko se preseli l. 1782. v Št. Lovrenc. Njegovo delovanje je bilo pohvalno povsod in priporočljivo. Živel je zgledno, ljudje so ga radi imeli, dokler je bil zdrav. Ob boleznih so pa na Temenici godrnjali radi njega, ker ni bilo 2 duhovnikov ondi v l. 1786.–1788. Župnija je štela takrat tisoč duš. Umrl je ondi dne 4. januarja 1795.

Ignacij Jožef Koeschner de Ehrenberg, sacelan v graščini „Kleinlack“, navadni duhovnik razcistercian iz Kostanjevice, doma na Vranskem na Štajerskem, star 36 let, je bil v mašnika posvečen na naslov kostanjeviškega samostana l. 1776.

Ko pa je ta bil razpuščen, je prišel sem v to graščino želeč biti prost posvetnega vršiča. Bil je izobražen človek. Humanistične vede je v Gradcu dovršil, bogoslovne pa v samostanu. Služboval ni nikjer, ker ni zmožen slovenščine. Bil je zgleden, ponižen, darežljiv duhovnik, prijaznega obnašanja. Od l. 1785. biva tu.

2. Sv. Križ ob Turnu.

Andrej Mahinc, župnijski vikar, doma v Raši na Vipavskem, star 54 let, je bil v mašnika posvečen na naslov patrimonija l. 1759; je govornik in zdrav človek, nadarjen ni posebno, a zna mnogo, ker je priden in delaven mož. Vse svoje študije je dovršil v Ljubljani. Služboval je 8 let v novomeški naddiakoniji, od l. 1768. pa deluje z največo gorečnostjo tu pri Sv. Križu, kjer je prav na mestu. O njegovem značajnem življenju se lahko reče: „Verus Israelita, in quo non est dolus!“ Potrpežljiv in ljubezniv oče je svojim župljanom, zgleden duhovnik brez napak. Skrben in podjeten je na vse strani. Zapisano je o njem: „Sub parvo Alexandro latet insignis curatus!“ Oskrbuje okrog 1352 duš, ko so mu kaplana vzeli. Na svoje stroške je vzdrževal potem subsidarja, da niso župljani na škodi.

Jakob Bizjak (Wissiak), subsidar, doma Podborštom v trebanjski župniji, star 45 let, je bil v mašnika posvečen na naslov grofa Waicharda de Barbo l. 1766. v Gorici. Plače ima samo 55 gld. in še od tega daje za hrano 40 gld. svojemu ubožnemu župniku. Naj se mu podeli kaka boljša služba. Mož je zmožen in pobožnega obnašanja, a žal, ne trdnega zdravja. Humanistične študije je dovršil v Novem mestu, moralko in modroslovje v Ljubljani, druge bogoslovne nauke pa v Gradcu. Služboval je v novomeškem okraju 17 let, pri Sv. Križu pa že od l. 1783. prav goreče. Ljudje ga imajo zelo radi, ker je zgleden duhovnik, jako darežljiv, priden katehet, prav priporočljiv mož. Ostal je tukaj blizu 20 let. Zadnja leta je preživel kot kurat v Šmartinu pri Litiji, kjer je umrl 24. julija 1807.

Baron Leopold de Gall, beneficiat v graščini „Gallenstein“ (Podpečmi), porojen v graščini „Kleinlack“, nekdanj v trebanjski župniji, l. 1708. V mašnika je bil posvečen na naslov patrimonija v Vidmu l. 1733. Bil je v mladosti nadarjen človek, zdaj pa je vsled starosti že tako opešal, da ne more več opravljati brevirja in le redkokdaj mašuje. Vse svoje bogoslovne študije je dovršil v Ljubljani. V dušnem pastirstvu ni nikdar služboval. Bil je značajan, prijazen, ponižen, ljubezniv, pobožen, svet mož, do revežev usmiljen od mladih nog, častitljiv starček zlatomašnik.

3. Mirna (Neudeg).

Frančišek Gartner, župnijski vikar, Varaždinec, vzgojen v Tržiču na Gorenjskem, star 49 let, je bil v Gorici v mašnika posvečen l. 1764. na naslov tržiškega tkalskega društva. Mož je zdrav in zmožen in prav ganljivo pridiguje. Humanistične vede je dovršil v Celovcu, višje v Ljubljani, bogoslovne pa v Gorici, kjer je bil celo leto v semenišču. Služboval je izprva nekaj časa v Gorici, nato v Žužemberku in na Prežganju kot župnikov vikar do l. 1772. Takrat postane samostojen župnijski vikar na Primskovem do l. 1782., ko se preseli na Mirno, kjer prav goreče deluje v blagor 1652 dušam, katerim vzdržuje tudi subsidarja, ker še ni kaplanije ustanovljene, da je v dušnem oziru vse v redu. Živi prav zgledno in je priljubljen pri ljudeh. L. 1796. ga najdemo kot župnika v Kovorju do l. 1808., ko se preseli v Lahovče v pokoj do l. 1812. Od tukaj se preseli na Brdo, kjer pa je umrl dne 14. junija 1817.

Frančišek Ksav. Kramer, subsidar, Novomeščan, porojen 17. novembra 1747, star 41 let, je bil v mašnika posvečen dne 21. decembra l. 1771. na naslov uboštvata kot frančiškan. Ko pa prestopi med svetno duhovščino, mu dá namizni naslov vipavska občina. Mož je zmožen, kot redovnik je nosil ime „Pater Kandid“ in je bil lektor. Humanistične študije je dovršil v svojem rojstnem mestu, višje pa pri frančiškanih, kjer je l. 1771. začel službovati v dušnem pastirstvu. Ko pa l. 1783. izstopi, je kot vikar služboval v novomeškem okraju: v Stopičah in v Št. Ruprtu do l. 1788., ko pride na Mirno za nekaj let, odtod pa gre kaplanovat v Trebnje, odtam pa pride za lokalista na Čatež pod Kumom, kjer je služboval do l. 1804. Ljudje so ga radi imeli, je bil tih, ubogljiv, zgleden duhovnik, vsem v spodbudo. Na Mirni je župnikoval v letu 1804.—1825. Živel je potem v pokoju 2 leti v Novem mestu, 2 leti pri Sv. Trojici in zopet v Novem mestu, kjer je umrl kot zlatomašnik dne 23. junija l. 1833.

Janez Aubei, duhovnik, lastnik graščine „Schneckenbüchel“ na Mirni, doma v Moravčah, star 59 let, je bil v mašnika posvečen na naslov patrimonija l. 1752. Mož je zmožen in tudi še zdrav. Svoje študije je dovršil v Ljubljani. Služboval je 36 let v dušnem pastirstvu na Gorenjskem in Dolenjskem, kjer je 16 let kaplanoval v kostanjeviškem okraju povsod pohvalno. Potrtilno pismo ima od naddiakona. Biva bolj doma, kjer se ukvarja z ekonomijo, živi zgledno in spodbudno ter podpira tudi svojega župnika iz ljubezni pri raznih delih. Za dušno pastirstvo ni bil več sposoben, ker radi svoje debelosti ni mogel več hoditi. Umrl je l. 1801.

Lokalije: 1. Ajdovec.

Andrej Močilar, začasni kurat, doma v Krškem, star 63 let, je bil v Gorici v mašnika posvečen na naslov zatiškega samostana l. 1752. Bil je jako nadarjen, bister mož, pa tudi izvrsten govornik in katehet, le zdravje mu je opešalo nekaj vsled truda, nekaj pa vsled teže let. Vse svoje študije je dovršil v Ljubljani in jih goji še s prebiranjem, kajti, kot samotarec živi zase, za Boga in za ljudi. V dušnem pastirstvu službuje in deluje že 36 let tako, da se lahko reče o njem, da je ljub Bogu in ljudem, in sicer na Raki 1 leto, na Krki 3 leta, v Trebnjem 2 leti, v Šmariji 1 leto, potem je bil vikar v Sv. Križu pri Turnu, ki ga je 5 let oskrbljeval in potem še Šmarjeto 1 leto. Odtam gre za 5 let kot beneficiat v Dol, ko ga zatiški naddiakon pregovori, da prevzame župnijo Dobrnič, ki jo 8 let vlada in naposled resignira nanjo l. 1777. radi slabega zdravja ter se preseli k podružnici na Selu, kjer skrbi za ovčice prav po očetovsko, ker so daleč od župne cerkve, cela 3 leta. Ko pa se ondi ustanovi lokalna kaplanija, se preseli na spodnji konec župnije k cerkvi na Ajdovcu, kjer ostane nekaj let, naposled živi v Žužemberku v pokoju, kjer je umrl kot zlatomašnik dne 19. avgusta l. 1812. Pobožni in goreči mož je skrbel za lepoto hiše božje in vernikov pouk neumorno do zadnjega. Bil je zgleden duhovnik vsem na vse strani, zares mož po volji božji, zato so ga tudi vsi neizrečeno radi imeli in visoko čislali.

2. Čatež pod Zaplazom.

P. Anton Maksimin Hantsche, razfrančiškan, lokalist, Ljubljčan, star 35 let, je bil v mašnika posvečen kot redovnik l. 1778. v Senju. Bil je zmožen in zdrav človek ter dober govornik. Humanistične študije je dovršil v Ljubljani, bogoslovne pa pri frančiškanih. Kot redovnik je izvrševal službo pridigarja. Ko pa je bil poslan med svetno duhovščino po postavi cesarja Jožefa II., je služboval v zatiškem okolišču v Galiciji pri Celju in na Raki 5 let do l. 1788., ko je prišel na Čatež. Tukaj je prav goreče pastiroval kakih 5 let, ko se preseli kot župnik v Nevlje. Odtam gre na Štajersko in je bil dne 6. decembra 1801 umeščen kot župnik v Dobju, kjer je že l. 1799. služboval. Od 5. oktobra 1809 do svoje smrti 15. aprila 1811 je župnikoval na Rečici. Živel je zase in za ljudstvo, je bil natančen in vesten v izpolnjevanju svojih dolžnosti. Mnogo je pretrpel na Čatežu v slabem stanovanju; bil je potrpežljiv in do revežev usmiljen. Živel je zgledno, tako spodbudno, da je vreden vse pohvale in časti, zato so ga tudi radi imeli.

3. Sela pri Šumbergu.

Jurij Rojic (Roiz), lokalist, doma v Komendi, star 36 let, je bil v mašnika posvečen l. 1777. na naslov kmeta „Jereb“. Bil je zmožen in zdrav človek ter tudi govornik. Humanistične vede je dovršil v Ljubljani, modroslovne v Gradcu, bogoslovne pa v Gorici na javnih šolah in v semenišču z dobrim uspehom. Služboval je 10 let na raznih krajih v zatiškem okraju. Naposled, ko so pri cerkvi Matere božje v Petroviču ustanovljeni Rastnerjev beneficij tu sem prinesli, je tudi on iz beneficiata postal lokalni kaplan na Selih. Tukaj pastiruje gotovih 40 let do l. 1825., ko stopi v pokoj. Kot zlatomašnik je umrl ondi 6. junija 1829 star 77 let. Ljudje so ga radi imeli, živel je zgledno.

XIX

Dekanat: Na Krki.

Župnije: 1. Krka (Oberburg).

Štefan Rožanec (Roshanz), župnik in dekan, Trzičan, star 41 let, je bil v mašnika posvečen l. 1770. na naslov zatiškega samostana, kojega „alumnus“ je bil. Zdravja in moči ni bil krepkih. Humanistične in modroslovne študije je dovršil v Ljubljani, bogoslovne pa vse v Zatičini. Služboval je 4 leta v Zatičini, od l. 1774. pa na Krki župnikuje do svoje smrti dne 25. januarja 1804, torej polnih 29 let.

Ignacij Poljanec, kaplan, doma v Črnomlju, star 36 let, je bil v mašnika posvečen l. 1777. na naslov graščine „Thurn“ Jožefa de Russenstein. Bil je zmožen mož, sicer slabotnega zdravja, a izvrsten pridigar. Humanistične študije je dovršil v Novem mestu, druge višje in bogoslovne pa v Zagrebu. Prav uspešno in pohvalno je služboval kot subsidiar v Trebnjem 2 leti, kot vikar v Šmariji 2 leti, kot kaplan na Krki v l. 1781.—1804., ko postane ravno tam župnik in dekan, šolski nadzornik in duhovni svetnik. Bil je zaslužen mož, goreč in jako delaven, vsi so ga neizrečeno ljubili in spoštovali, bil je zgleden in dober duhovnik prav priporočljivega obnašanja in pohvalnega občevanja. Umrl je ondi dne 16. oktobra l. 1825.

Anton Bregant, župnikov vikar, doma v Ločniku na Goriškem, star 30 let, je bil v mašnika posvečen l. 1784. na naslov svoje občine. Bil je zmožen pa tudi krepak mož. Humanistične nauke je dovršil v Gorici, deloma v Gradcu v semeniščih. Služboval je kot vikar izprva na Krki, potem v Šmartnem pri Litiji in zopet na Krki par let, ko pride kot kaplan in Schillingov beneficiat k Sv. Petru v Ljubljano, kjer ostane

blizu 10 let, ko postane župnik in dekan na Vačah, kjer umrje 5. februarja 1826. Bil je natančen in goreč mož, priljubljen in zgleden duhovnik modrega obnašanja.

Frančišek Gerčman, penzionist, doma na Krki, star 45 let, je bil v mašnika posvečen l. 1769. na naslov verskega zaklada, ki mu daje 200 gld. pokojnine na leto. Mož je zmožen in izvrsten govornik, žal, da je bolan. Humanistične in modroslovne študije je dovršil v Ljubljani, bogoslovne pa v Gorici v semenišču. Služboval je 19 let, in sicer na Krki kot subsidiar, v Žužemberku kot vikar, na Raki, v Šmartnem pri Litiji, v Škocijanu na Dolenjskem, v Šmariji kot kaplan, povsod prav dobro, uspešno, zdaj pa je bolan, živeč kot kurat v svojem rojstnem kraju, kjer je umrl 30. septembra l. 1808. Ljudje so ga radi imeli, bil je spodbudnega obnašanja, miroljuben, postrežljiv, prijazen, zgleden duhovnik, brez napak.

Ferdinand de Pilpach, razcistercian iz Zatičine, penzionist, doma v Celju na Štajerskem, star 71 let, je bil posvečen l. 1741. Namizni naslov mu je zagotovil verski zaklad, ki mu daje 300 gld. letne pokojnine. Opešal je že na vseh močeh. Svoje študije je dovršil v Gorici in v Gradcu. Za dušno pastirstvo ni zmožen in tudi ni nikjer služboval. Živel je zgledno, obnašal se je priporočljivo.

2. Žužemberk.

Volbank Engelbert Ign. Kajetan grof à Lichtenberg, razcistercian iz Zatičine, župnik, Ljubljančan, porojen dne 31. oktobra 1745, star 43 let, je bil v Rimu v mašnika posvečen na naslov zatiškega samostana l. 1768. Bil je zmožen in nadarjen ter še dovolj trden človek. Humanistične in modroslovne študije je dovršil v Ljubljani, bogoslovne pa na Dunaju in v Rimu v kolegiju Apolinarskem, kjer je prejel tudi „lauream philosophiae et doctoratum theologiae“. Služboval ni poprej nikjer razen zdaj v Žužemberku, ker je bil redovnik, a tudi tu je le par let ostal, potem pa se l. 1794. preselil v Trebnje, kjer je umrl. Živel je zgledno in duhovsko.

Janez Hrušovar, kaplan, doma na Raki, star 35 let, je bil v mašnika posvečen 27. novembra l. 1777. na naslov gospostva „Jurovce“ na Hrvaškem gospoda „de Studenzhai“. Bil je izvrsten govornik, zdrav, zmožen ter priljubljen mož. Humanistične študije je dovršil v Novem mestu, ostale višje in bogoslovne deloma v Ljubljani, deloma pa v Gorici z dobrim uspehom. Služboval je kot vikar 5 let, in sicer v Trebnjem, v Dobrničah, na Raki in v Žužemberku, kjer zdaj tudi že kaplanuje od l. 1783., tedaj nad 5 let.

Odtod gre kot lokalist v Šmihel pri Žužemberku, odtam kot župnik v Dobrnič, odtam pa na Rako za župnika in dekana, a povsod za malo časa. Umril je še mlad 28. marca 1803; Abrahama še ni videl. Deloval je uspešno povsod, bil je goreč, delaven, zgleden, zelo priljubljen duhovnik prav priporočljivega značaja in obnašanja. Občeval je le za potrebo in še to največ le z duhovniki.

Gregorij Pello, župnikov vikar, rojen v Gorici, star 37 let, je bil na naslov patrimonija v mašnika posvečen l. 1774. Bil je zelo nadarjen, zmožen, čvrst mož in dober pridigar. Vse svoje vede, nižje in višje, je dovršil v Gorici. Služboval je izprva v Gorici, na Prebačini, v Vipavi, na Krki, skupaj 10 let in v Žužemberku 2 leti kot subsidiar, 2 leti kot vikar. Odtod je šel kaplanovat v Cirknico več let. Povsod je prav uspešno deloval. Ljudje so ga radi imeli, bil je ponižen, moder, resnobnega obnašanja, mož po poklicu, zgleden duhovnik brez napak.

Jožef Uršič, beneficiat, doma v Žužemberku, star 66 let, je bil v mašnika posvečen l. 1749. na naslov žužemberškega gospostva kneza Auersperga. Starost ga je že popolnoma potrla, da ne more več natanko izvrševati beneficiatovih dolžnosti. Vse svoje nauke je dovršil v Ljubljani ter ima srednje zmožnosti in znanost. Služboval je celih 35 let samo v Žužemberku prav uspešno. Mož je samotarec, lepega obnašanja, prikupljiv, zgleden, dober duhovnik brez napak. Umril je 30. januarja 1793.

Anton Planques, penzionist, Žužemberčan, star 67 let, je bil v mašnika posvečen l. 1749. na naslov v „Obermetrugu“. Mož ni za dušno pastirstvo, ker je že opešal. Vse svoje študije je dovršil v Ljubljani. Služboval je celih 37 let, in sicer kot župnikov vikar v Hinjah 2 leti, kot kaplan v Škocijanu pri Dobravi 3 leta, na Krki 6 let, v Žužemberku 26 let, zdaj pa je v pokoju. Bil je dober, miroljuben mož priporočljivega obnašanja, zgleden duhovnik.

Vikariata: I. Ambrus.

Gregorij Rejic, župnijski vikar, doma v Podmelcu na Tolminskem, star 33 1/2 leta, posvečen v mašnika l. 1780. na naslov patrimonija. Mož je zmožen in zdrav in vedno boljši govornik. Humanistične študije je dovršil v Celovcu, modroslovne v Gradcu, bogoslovne pa in ostale v Gorici v semenišču. Služboval je 1 leto v Podmelcu kot kaplan, 5 let kot lokalist v Grahovem, od Sv. Jurija l. 1787. pa je v Ambrusu vikar do l. 1790., ko se preseli kot lokalist na Šenturško goro do l. 1793. Takrat gre za ekspozita na Primskovo pri Kranju. Odtod pa se l. 1796. preseli bolehen (hipo-

honder) v svoj rojstni kraj v pokoj. Obnašanja je bil priporočljivega; bil je samotarec, goreč, zgleden duhovnik, priljubljen pri ljudeh.

2. Hinje.

Martin Bernož (Wernush), vikar, Ljubljčan, star 52 let, je bil v mašnika posvečen l. 1765. na naslov Jožefa de Šegala. Dober govornik je, zdrav in srednje nadarjen mož. Vse svoje nauke je dovršil v Ljubljani. Služboval je 2 leti v ribniškem okraju, 20 let pa v zatiškem in povsod uspešno. Obnaša se pohvalno, je krotak in zelo priljubljen, zgleden duhovnik. Iz Hinj, kjer je nad 10 let deloval, gre v Šmihel pri Žužemberku za lokalista, kjer je tudi nad 10 let služboval, ko se preseli v Žužemberk v pokoj. Umrli je ondi dne 18. maja 1820.

Anton Herman, subsidiar, doma na Raki, star 29 let, je bil na verskega zaklada naslov v mašnika posvečen l. 1786. Zdrav in zmožen mož je bil. Humanistične študije je bil dovršil v Novem mestu, modroslovne v Ljubljani, bogoslovne pa 2 leti v Gorici in 3 leta v Gradcu v semenišču. Služboval je pol leta kot subsidiar v Šmartnem pri Litiji, tri mesece v Dobrniču, potem pa v Hinjah par let, ko gre kaplanovat v Poljane nad Škofjo Loko. Odtukaj se preseli kot kaplan zopet v Dobrnič, odtam pa gre v Trebnje. Župnikoval je potem pri Sv. Križu pri Litiji, kjer je ostavil svet 28. novembra 1809.

Alberik de Radič, penzionist, razcistercian iz Zatičine, Ljubljčan, star 72 let, je bil v mašnika posvečen dne 9. avgusta leta 1739. na naslov zatiškega samostana. Nadarjen je bil, a telesno že tako opešal, da ni več za pastirstvo. Humanistične vede je dovršil v Ljubljani, modroslovne v Gradcu, bogoslovne pa v Zatičini kot redovnik. Služboval je skupno 42 let, in sicer kot vikar v Šmarji pod Ljubljano 12 let, na Krki kot vikar in kot župnik 29 let, zdaj je v pokoju. Obnašanja je lepega, biva le doma, živi zgledno.

Lokalija: Zagradec.

Anton Krešovic (Cresovig), lokalist, doma na Spodnjem Cerovu na Goriškem, star 32 let, je bil v mašnika posvečen l. 1782. na naslov svoje občine. Mož je bil nadarjen, čvrstega zdravja in izvrsten pridigar. Humanistične in modroslovne študije je dovršil v Gorici, bogoslovne pa deloma v Gradcu, deloma v Gorici. Služboval je na Krki kot subsidiar 1 leto, kot vikar pa 4 $\frac{1}{2}$ leta, ko pride o sv. Juriju l. 1788. za lokalista v Zagradec, kjer prav uspešno deluje nad 20 let. Odtam gre župnikovat na Trebelno, kjer je umrl

dne 3. julija 1815. Bil je značajan mož spodbudnega obnašanja, goreč, delaven in zgleden duhovnik, brez napak, skrben za lepoto hiše božje, vesten in natančen, zato so ga pa ljudje tudi silno radi imeli in spoštovali.

Matiya Bučar (Wutzher), beneficiat, doma v Štangi, star 61 let, je bil v mašnika posvečen l. 1751. na naslov barona „de Codelli“. Zmožnosti ima srednje, telesno je pa že oslabel. Humanistične in modroslovne študije je dovršil v Ljubljani, bogoslovne pa v Gradcu in na Dunaju: Služboval je skupaj 32 let in sicer kot subsidiar na Krki, kot vikar v Višnji gori, v Kresnicah, v Kolovratu in naposled kot beneficiat v Zagradcu. Obnašanja je pohvalnega, deloval je uspešno, živel zgledno.

Frančišek Ksaverij Tomán, kurat, doma na Bledu, star 41 let, je bil v mašnika posvečen l. 1770. na naslov patrimonija. Mož je zmožen in dober pridigar, le telesno je slaboten. Vse svoje študije je v Ljubljani dovršil. Služboval je kot navaden kurat v Višnji gori, na Krki, na Črnučah in zdaj v Zagradcu. Mož je lepega obnašanja, samotarec: melanholik in velik hipohonder tako, da se je bati, da ne bi se mu zmešalo. Primerna kaplanija naj bi se mu podelila, da bi se predramil z delom. Živel je zgledno.

XX.

Dekanat: Novo mesto.

Župnije: 1. Rudolfovo v mestu.

Kolegiatni kapitel.

Prošt: Martin Jožef Jebačin (Jabazin), doktor bogoslovja, infulirani prošt, dekan kapitlja in župnik novomeški. Porodil se je v Vipavi dne 7. septembra 1724, v mašnika pa je bil posvečen po zadobljeni dispenzi nedoletnosti dne 23. septembra 1747 na naslov patrimonija. Telesno je že zelo opešal. Moralno in kanonično pravo je v Gorici dovršil, vse druge bogoslovne študije pa na Dunaju, kjer se je učil tudi civilnega prava. Služboval je izprva 1 leto na župniji Lab 3 ure od Dunaja. Prišedši nazaj v domovino je bil 5 let kaplan-ekspozit v Vipavi, potem je bil 4 leta vodja in „instaurator“ v goriškem semenišču ter instruktor bogoslovcem, konzistorialec in pridigar nadškofijski. Odtam pride v Novo mesto, kjer je bil 29 let kurat in 4 leta dekan in naddiakon in od l. 1764. tudi mestni župnik. L. 1774. pa je postal prošt, naddiakon in mestni župnik, kar je ostal do svoje smrti l. 1789. Bil je ponižen, zgleden, delaven duhovnik.

Kanoniki:

Janez Avsec, starosta, doma v Gotni vasi (Guttendorf) pri Šmihelu, star 85 let, je bil l. 1730. v mašnika posvečen na naslov gospostva Grm (Stauden). Zmožnosti je imel srednje in je telesno že zelo opešal. Bogoslovne študije je dovršil na Reki. Služboval je 13 let v Mehovem kot vikar, potem pa je ves čas bil do svoje smrti kuratni kanonik novomeški. Mož je poštenega obnašanja, pobožen, potrpežljiv, ponižen, vsem ljub in drag, zgleden duhovnik.

Gregorij Jenič, doma v Koroški vasi pri Novem mestu v stopiški župniji, star 72 let, je bil v mašnika posvečen l. 1743. na naslov gospostva „Schneeberg“. Bil je dober govornik, zmožen mož, a zdravja slabotnega vsled starosti. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Služboval je 2 leti „in monte gaudioso“, v Vavti vasi kot subsidiar poldrugo leto, kot župnijski vikar 14 let „ad St. Joannem in Walle“, potem pa kanonik blizu 40 let do svoje smrti dne 11. marca 1798. Mož je bil samotarec, pobožen, zgleden duhovnik, le nekoliko trmast in častihlepen in nagle jeze je bil, sicer pa brez graje, priljubljen.

Tomaz Bulovec (Wullovitsch), Novomeščan, 47 let star, je bil v mašnika posvečen dne 14. decembra 1757 na naslov gospostva „Freythurn“ gospoda „à Bonazin“. Mož je krepak in zdrav, ne posebno nadarjen in srednje vrste pridigar, glasan. Moralko je dovršil pri frančiškanih v Runi na Štajerskem, kakor tudi kanonično pravo, vse druge študije pa v goriškem semenišču ter ima dovolj znanja. Služboval je kot kaplan 2 leti „ad St. Joannem in Walle“, v Šent Ruprtu 2 leti, kot župni vikar na Dolih 8 let, potem pa kot kanonik novomeški do svoje smrti okrog 1803 nad 30 let. Ljudje so ga radi imeli, bil je poštenega obnašanja, le počival je rad in bil je precej ponosen. Bil je enkrat posvarjen.

Anton Erazem Mertl, Novomeščan, star 47 let, je bil v mašnika posvečen l. 1766. dne 22. februarja na naslov ribniškega gospostva grofa Cobenzel. Odkar je kanonik, ne pridiguje več, je slabotnega zdravja in srednje zmožnosti. Moralko je dovršil v Gorici. Služboval ni nikjer v dušnem pastirstvu razen v Rudolfovem, odkar je l. 1770. dobil kanonikat. Ko je bil kapitel zatrt, je kot kuratni beneficiat živel v Novi Štifti 10 let, potem pa je živel v Moravčah v pokoju v tufsteinski graščini, kjer je umrl 11. avgusta 1815. Mož je bil dober, pobožen, priljubljen duhovnik, le prijatelj udobnosti je bil, zato je bil tudi posvarjen.

Frančišek Polc, Novomeščan, star 55 let, je bil v mašnika posvečen l. 1757. na naslov gospostva

Gradac barona „de Gusich“. Mož je bil zmožen, dober pridigar, le zdravje mu je pešalo. Moralko in kanonično pravo je v Gorici dovršil. Služboval je kot vikar na Straži poltretje leto, v Štangi poldrugo leto, na Primskovem 2 $\frac{1}{2}$ leta. Potem je bil Strausov beneficiat in od l. 1773. kanonik novomeški nad 15 let do svoje smrti. Obnašanja je bil spodbudnega, življenja duhovskega, bil je dober spovednik in zato jako priljubljen. Tudi pevec in muzik je bil. Posvarjen je bil enkrat radi pijače.

Frančišek Vermati de Vermersfeld, Ljubljčan, star 40 let, je bil v mašnika posvečen l. 1771. na naslov patrimonija. Mož je bil zmožen in zdrav, a je imel strah pred pridižnico. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Služboval ni nikjer v dušnem pastirstvu, dokler ne postane kanonik novomeški l. 1776., kar je ostal nad 25 let do svoje smrti dne 8. aprila 1804. Mož je lepega, spodbudnega obnašanja, ponižen, pobožen, dober, zgleden duhovnik, goreč spovednik. Ljudje ga imajo zelo radi. Na lov je rad hodil. Bil je tudi upravitelj novomeške župnije.

Drugi duhovniki novomeški:

Anton Perušič, „officii notarius“, Novomeščan, redni pridigar, star 36 let, je bil v mašnika posvečen l. 1776. na naslov gospostva „Shakaine“ na Hrvaškem. Bil je jako nadarjen in zmožen človek, zdrav in dober govornik in katehet. Svoje bogoslovne študije je dovršil deloma v Gradcu, deloma pa v Gorici, kjer je bil 2 leti semeniščnik, in je zelo učen mož. Služboval je izprva 2 $\frac{1}{2}$ leta kot vikar pri novomeški kolegiatni cerkvi, kot kaplan v Šent Ruprtu 6 let, kot župni vikar v Šent Janžu 2 $\frac{1}{2}$ leta, ko pride zopet nazaj v Novo mesto na sedanjo službo l. 1787., a je čez par let pozneje postal kanonik ravno tu, kjer je pa umrl dne 8. januarja 1800. Mož je pobožen, priden, pošten, delaven, zgleden duhovnik, brez napak, v družbo hodi le iz potrebe včasih, bavi se rajši z vedami.

P. Evzebij Pirc, razkapucin, proštov in kapiteljski vikar, doma v Krškem, star 37 let, je bil v mašnika posvečen na naslov uboštva. Bil je zmožen, zdrav mož in dober pridigar. Svoje bogoslovne študije je vse dovršil v Gradcu v samostanu pri očetih kapucinih. Služboval je v dušnem pastirstvu kot redovnik 4 leta, od l. 1786. pa je vikar novomeški. Dne 2. februarja 1791. je bil umeščen župnikom v Šempetru pri Novem mestu, katero župnijo je vodil do l. 1796., ko je odšel župnikovat v Toplice pri Soteski na Dolenskem, kjer je pa umrl dne 21. septembra l. 1821.

Ljudje so ga povsod radi imeli, bil je pobožen, ponižen, goreč, zgleden duhovnik, le prijatelj lova je bil za kratek čas.

Jožef Kopesič, Bolenegianov beneficiat, Novomeščan, star 54 let, je bil v mašnika posvečen v c. kr. Ferdinandeumu v Gradcu 9 junija 1759. Mož je bil zmožen, a bolehen, slabih prsi, tako da ni nikdar pridigoval. Moralko je dovršil v Gradcu. Drugod ni služboval v pastirstvu kakor pri novomeški kapiteljski cerkvi nad 38 let, ko je umrl dne 25. februarja l. 1799. Bil je zgleden, pobožen, ponižen duhovnik, goreč v spovednici, ljudje so ga spoštovali in zelo radi imeli.

Matija Pelc (Pielz), Dišlerijanov beneficiat, Novomeščan, star 50 let, je bil v mašnika posvečen l. 1772. na naslov gospostva „Shakaine“ na Hrvaškem. Pridigoval ni, zdravja in zmožnosti je bil srednjih. Moralko in kanonično pravo je dovršil v Ljubljani. Preden je postal beneficiat novomeški, je služboval nekaj časa v ribniškem okraju. Umrl je dne 31. januarja l. 1795. 56 let star. Mož se v mladosti ni pohvalno obnašal, rad ga je pil in bil kaznovan, a se je poboljšal in živi zdaj življenje samotarca.

Gašper Peršè, kurat v novomeški župniji, rojen v Volčani na Tolminskem, star 54 let, je bil v mašnika posvečen l. 1767. na naslov patrimonija. Zdrav je in še dosti zmožen. Moralko je dovršil na Dunaju. Služboval je v Mirni peči kot vikar 4 leta in zdaj deluje že nekaj let tu. Umrl je okrog 60 let star l. 1795. Ljudje so ga imeli radi; bil je dober in zgleden duhovnik, goreč spovednik, ponižen in vdan mož.

Janez Videtič, kurat, Novomeščan, star 49 let, je bil v mašnika posvečen l. 1766. na naslov gospostva „Bosilovo“ na Hrvaškem. Mož je bil srednjih zmožnosti pa zdrav. Moralko je dovršil v Ljubljani. Služboval je 2 leti na Blokah, potem pa ves čas v svoji rojstni župniji do l. 1797., ko se preseli v Šempeter do l. 1804. Od tedaj živi pa zopet v Novem mestu, kjer je umrl 14. decembra 1823. Bil je miroljuben, pobožen, ponižen, zgleden duhovnik, obnašal se je spodbudno.

Ignacij Činè (Tschine), navadni duhovnik, Novomeščan, star 42 let, je bil v mašnika posvečen na naslov gospostva „Vivodina“. Nezmožen je za pridižnico in tudi telesno pohabljen. Moralko in cerkveno zgodovino je slušal v Gradcu. V dušnem pastirstvu ni nikdar služboval. Mož je ponižen, pobožen, zgleden duhovnik spodbudnega življenja. Umrl je l. 1796.

Matija Medic, navadni duhovnik, rojen v vasi „Pichl“ kočevskega okraja, star 37 let, je bil l. 1776. v mašnika posvečen na naslov treh kmetov. Zmožnosti ima srednje, moči telesne pa slabe. Svoje bogoslovne študije je dovršil na Dunaju: moralko, pastoralko in kanonično pravo. Zdaj se peča tudi z urarstvom. Služboval je 3 mesece v Starem logu, 9 mesecev v Koprivniku na Kočevskem in nekaj časa tudi na Dunaju ter bil tudi katehet pri župni cerkvi sv. Urha, vsega skupaj 3 leta, zdaj pa je tu nekaj časa brez službe. Potem se je preselil kot katehet v Ljubljano. Par let je živel tudi kot kurat v Šentjurju pri Kranju do 1796. Odtam ga pošljejo v mesto Idrijo kot kateheta. Mož je bil sicer duhovniškega življenja in obnašanja, vendar je bil včasih nekoliko trmast. Od l. 1799. je kaplanoval tudi v Zagorju nekaj časa. Potem pa v Šmariji na Štajerskem 1798, na Vranskem 1799, pri Sv. Jakobu v Dolu 1800–1802, v Kalobju 1803, kurat pri Sv. Lenartu do 1813, župnik pri Sv. Petru v Savinjski dolini v l. 1813.—1827. Umrl je v pokoju v Celju 21. marca 1832.

Ljudevit Seyfrid, navaden duhovnik, Novomeščan, 40 let star, je bil v mašnika posvečen na naslov graščine „Shakaine“ na Hrvaškem. Mož je zdrav in zmožen, a vendar se tudi opominjanju ni dal pregovoriti, da bi prevzel dušno pastirstvo, v katerem ni nikdar služboval. Moralko je dovršil v Gradcu. Ljudem ni dopadel radi tega, ker mu delo ni dišalo, četudi je pošteno živel. V l. 1802.—1805. je bil sacelan v Otočicah pri Šempetru. Bival je pozneje tudi v Ljubljani in zopet v Novem mestu. L. 1808. najdemo ga sacelana v graščini „Luegg“ v Prečini, kjer je umrl 26. januarja 1811.

Peter Piccoli, navaden duhovnik, doma na Goriškem v „Caprivi“, star 40 let, je bil v mašnika posvečen l. 1772. na naslov grofa Germanika della Torre. Telesno je krepak in zdrav, duševno zmožen, za pridigarja pa ni, ker ne zna slovenščine. Moralko in kanonično pravo je v Gorici dovršil, jurisdikcije za spovednico pa nima. Služboval je izprva 3 leta v Istriji na župniji Bellaj pičanske škofije, zdaj biva pa že več let v Novem mestu. Mož je dober, pobožen, postrežljiv pri cerkvenih opravilih, hodi rad v kor, je poštenega obnašanja in zgledega življenja. Umrl je star okrog 55 let.

(Dalje)

Vsebinska: *Šematizem duhovnikov in duhovnij v ljubljanski nadškofiji l. 1788.*